

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 września 2024 r.

sprawy **P. G.**

skazanego za czyny z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 23 lutego 2024 r., sygn. akt V Ka 752/23

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w Mławie

z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 935/22

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego P. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mławie z 15 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 935/22, uznano P. G. za winnego czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za co

wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono karę roku pozbawienia wolności. Orzeczono względem oskarżonego karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, a ponadto przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw w wysokości 31.700 zł oraz nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 10.000 zł.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z 23 lutego 2024 r., sygn. akt V Ka 752/23, utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca oskarżonego, zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając mu:

„rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegające na niewłaściwym i niepełnym rozpoznaniu wszystkich zarzutów i ich uzasadnienia, zawartych w apelacji obrońcy, na skutek:

1. pobieżnego i nienależytego rozpoznania zarzutu, dotyczącego bezkrytycznej oceny wyjaśnień I. B. z pominięciem dodatkowych kryteriów ocen przy dowodzie z pomówienia;
2. braku kompleksowego i pełnego rozważenia okoliczności podnoszonych przez obrońcę, a rzutujących na ocenę wiarygodności I. B. , poprzestając na ich niepełnym i jednostkowym rozpatrzeniu z pominięciem całokształtu okoliczności faktycznych sprawy oraz leżących po stronie I. B. ;
3. braku dokonania własnej oceny motywu, interesu i depozycji I. B. oraz zaniechanie pełnego odniesienia się do zarzutów apelacyjnych obrońcy w tym zakresie, poprzestając na powtórzeniu zapatrywań Sądu Rejonowego, czy ogólnikowych rozważaniach nie dotyczących argumentów obrońcy in concreto;
4. pobieżnego i nienależytego rozpoznania zarzutu, dotyczącego bezkrytycznej oceny zeznań B. T. ;
5. pobieżnego i nienależytego rozpoznania zarzutu nieuwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść skazanego”.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II

instancji, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Mławie wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (por. postanowienie SN z dnia 13 maja 2014 r. IV KK 125/14).

Autorka kasacji postawiła jeden zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania - art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., mającego jej zdaniem istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegającego na niewłaściwym i niepełnym rozpoznaniu wszystkich zarzutów i ich uzasadnienia, zawartych w apelacji obrońcy. Lektura uzasadnienia Sądu II instancji prowadzi jednak do odmiennych wniosków. Sąd odwoławczy rzetelnie odniósł się bowiem do złożonej w sprawie apelacji, w tym kontestowanego przez obronę dowodu z wyjaśnień I. B. (s. 16 i nast.), a także do zeznań B. T. (s. 18 i nast.). W uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego rozważono zakwestionowane przez skarżącą dowody. Prokurator słusznie wskazał w odpowiedzi na kasację, że Sąd odwoławczy nie musi odnieść się do każdej najdrobniejszej kwestii podniesionej w apelacji, tylko do meritum zarzutów, a to niewątpliwie uczynił, grupując swoje rozważania według rodzaju

podniesionych przez skarżącą zarzutów w treści apelacji. Do eksponowanych w treści kasacji zarzutów ze sfery oceny dowodów i ustaleń faktycznych Sąd II instancji odniósł się obszernie na s. 11-22. W zakresie wyjaśnień I. B. zaznaczył, że nie jest to jedyny dowód obciążający skazanego P.G., odnosząc się przy tym do innych dowodów z nim korespondujących. Podkreślenia przy tym wymaga, że zadaniem Sądu odwoławczego nie jest, jak zdaje się sugerować skarżąca, ponowna, własna, ocena dowodów zgromadzonych w sprawie lecz kontrola tej dokonanej przez Sąd I instancji. Jeśli ocena dokonana przez Sąd *meriti* jest prawidłowa i wyczerpująca, Sąd odwoławczy nie musi jej dublować w treści swojego uzasadnienia, tylko wyrazić swoje stanowisko względem niej. W przedmiotowej sprawie nie można zarzucić Sądowi Okręgowemu zaniechania w tym zakresie.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, w tym również sygnalizowanej przez obrońcę w piśmie z dnia 24 września 2024 r. zatytułowanym „uzupełnienie kasacji” przesłanki w postaci nienależytej obsady Sądu Okręgowego w Płocku z uwagi na zasiadanie w składzie orzekającym SSO X.Y. powołanej na wniosek niekonstytucyjnie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa uchwałą nr [...] /2018 z dnia [...] 2018 r., ani innej rażącej obrazę prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]